

BÖNGÉSZŐ JÁTÉK 2015-2016

5. FORDULÓ - olvasmány –

Berg Judit: Lengemesék, II. Nádtengeri nyár (részlet)

Lengevár a világ legkülönösebb városa. Alatta víz, fölötte ég, körülötte hullámszik a végtelen Nádtenger. Ha feltámad a szél, Lengevár fészekszerű, sásból szőtt házai a nádszálakkal együtt hajladoznak. Lakói, az aprótermetű, zöldbőrű lengék éppen ezért nem szédülnek sosem. Szárnyalhatnak nádirigó-háton, billeghetnek kéregtutajban a hullámok tetején, vagy akár bukfacezhetnek a szélben ingó Lengevárban, mégsem forog velük a világ. Nem kavarog a gyomruk, nem verdes a szívük ijedtükben, sőt, minél jobban imbolyog alattuk a talaj, ők annál otthonosabban érzik magukat. Majd meglátjátok, hogy ez időnként igazán szerencsés adottság.

A lengék ugyanis a Nádtenger őrei. Éberen vigyázzák a tó lakóinak életét, oltalmazzák a vízimadarak fiókáit, védik a nádasban növekvő növényeket, vigyáznak a növekedő ebihalakra, de jó barátságban vannak a pókokkal, szitakötőkkel, gőtékkel, halakkal, sőt még a parti kövek közt élő vízcicsigákkal és bolharákokkal is. Idomított nádirigóik hátán őrzátoznak a levegőben, szemmel tartják a Nádtenger környékét, lecsapnak a fosztogatókra, a rablókra és a szemetelőkre is. Harácstanyát, ősi ellenségeik városát különösen szemmel tartják, mert a vörös bőrű, lusta harácsok gyakran indítanak támadást a Nádtenger lakói ellen.

Míg a vidám, izmos lengék mások biztonságára felett őröködnék, a kerek képű, mogorva harácsok azon törnek a fejüket, miként tudnának madártojást, kiskacsákat vagy éppen békalencsét rabolni. Ha a lengék nem őriznék folyamatosan a tó biztonságát, a harácsok már réges-régen kifosztották és tönkretették volna Nádtengert. Így is gyakran okoznak károkat a vízben és a tóparton, főleg nyáron, amikor hajnaltól napnyugtáig zajlik az élet. Madárszülők terelgetik és tanítgatják fiókáikat, halak és siklók cikáznak a vízfelszín alatt, zsong a vidék a rovarok zümmögésétől, a tücsökciripeléstől, miközben békák egész kórusa dalolja át az éjszakát. A lengeőröknek ilyenkor annyi a dolga, hogy néha elkerüli a figyelmüket a harácsok titkos fondorkodása.

Szerencsére a lengeőrök vezetője, Rence Ervin nemcsak szigorúságáról, de éles szeméről is nevezetes. Eddig még mindig sikerült időben észrevennie, miben mesterkednek a Nádtenger ellenségei. Munkáját bátor és harcra kész lengecsapat

segíti. A lengeharcosok haja barna, mint a nádbuga vagy az öreg fűzfa kérge, zöld arcuk beleolvad a nádas zöldjébe, fekete szemük úgy csillog, mint a napfényben cikázó rózsabogár szárnya. Ha lesben állnak, szinte láthatatlanok. De ha megharagszanak, vadméhekként süvítenek át a Locsogó-tó fölött.

1. A motorcsónak

Születésekor minden lengegyereknek harsogó zöld a haja. A fűcsomóhoz hasonló fejek csak iskolás korban kezdenek bebarnulni. A lengecsemeték élete ilyenkor hatalmas fordulatot vesz, mert a barnahajú gyerekeket felnőtté avatják, fegyvert és saját nádirigót kapnak, hogy ők is kivehessék részüket az örök nehéz munkájából. Nem csoda, hogy minden fiatal lenge szívrepesve lesi a víz tükreben, mikor válik zöld haja egyre sötétebbé.

Egy kora nyári reggelen Rence Ervin légi hadgyakorlatot tartott a nemrégiben felcseperedett ifjoncoknak. A fiatal csapat nádirigóháton cikázott a sziget fölött.

A hadgyakorlat idején Füttyös Vilkó, az eszes és merész lengefiú összeszorított szájjal kalapált egy zsombékon ülve. Zöld haja felborzolódott, tekintetét az ölében tartott szerkentyűre szegezte, de csak látszólag merült mélyen a munkába, a gondolatai messze jártak. Hiába igyekezett, nem tudta elterelni figyelmét a közelben zajló kiképzésről. Rence Ervin ugyan a sziget közepéről harsogta parancsait, de a víz jól vezeti a hangot, és Vilkónak néha úgy tűnt, mintha a szomszéd bambuszok mellől érkeznének a kiáltások. A levegőben Vilkó régi barátai száguldottak rigóháton, a zuhanórepülést, a hirtelen fordulásokat és a célba dobást gyakorolták éppen.

Mocsári Miki és Gyékényes Geri régebben minden szabad idejét Vilkóval töltötte. Őszintén csodálták barátjuk találmányait és ötleteit, és arról ábrándoztak, hogy hárman együtt válnak majd győzhetetlen harcosokká. Csakhogy Vilkó haja nem barnult be a tavaszi ifjoncavatásra, így Miki és Geri nélküle kapta meg első rigóját és buzogányát. És hogy a helyzet még szomorúbb legyen, Vilkó lánybarátait is felavatták. Az ijedős Borzas Fűzi, és barátnője, a copfos Lile is ott gyakorlatozott Rence Ervin csapatában.

Mikor a csapat harmadszor húzott el Vilkó feje felett, a lengefiú megelégelte a kalapálást, felpattant és kotorászni kezdett a nádtövek között. A kis motor, amit az ölében tartott, elkészült már, eljött az idő, hogy felszerelje a csónakjára. Merthogy

Vilkó legújabb találmánya egy gyorsan száguldó, könnyen irányítható motorcsónak volt. A fakéregből készült hajótest a nádasba rejtve várta, hogy felkerüljön rá a motor. Vilkó biztos kézzel, mégis sietve dolgozott, hiszen alig várta már, hogy végre kipróbálhassa, milyen érzés evezők nélkül, széleseben hasítani a vizet.

A hadgyakorlat éppen kapóra jött. Ilyenkor mindenki a kiképzéssel van elfoglalva, és biztosan nem lesz idejük a nádtöveket és a vízi járatokat ellenőrizni, így talán nem fogják Vilkó motorcsónakját sem észrevenni. Merthogy Vilkó, szokás szerint, a tilosban járt. Zöldhajú ifjoncoknak tilos egyedül vízre szállni, járműre ülni, és legfőképpen kísérő nélkül utazgatni a Nádtengeren. De Füttyös Vilkót a szabályok betartásánál sokkal jobban izgatta, hogy kipróbálja végre a találmányát.

Már a kormánylapátot próbálta rögzíteni a csónak hátoldalán, mikor bizseregni kezdett mindene. Először csak a nyakán futott végig a hideg, aztán borsódzni kezdett a háta, végül a furcsa érzés végigszaladt a végtagjain is. Amikor már a fülcimpája is égett, Vilkó óvatosan megfordult és körülnézett. Akkor szokta ilyen kellemetlenül érezni magát, amikor valaki titokban bámulja. Csak nem bukott le máris? Lehet, hogy Rence Ervin még a hadgyakorlat közben is rajta tartotta a szemét?

Szerencsére nem. Az őrparancsnokot kellőképpen lefoglalta az ifjoncok kiképzése. A kíváncsian bámuló szempár tulajdonosa nem más volt, mint Nátri, egy pikkelyes bőrű, izmos hátú vízisikló. Hajlékony testét a nádszálakra csavarva napozott a vízfelszín fölött, lustán bámulta Vilkó titkos munkálkodását, miközben néha szemtelenül kiöltötte a nyelvét.

– Mi lesz ebből? – bökött a motorcsónak felé érdeklődve, miután tekintete összetalálkozott Vilkóéval.

– Semmi közöd hozzá! – mordult rá Vilkó. – Nem szép dolog leskelődni.

– Én csak sütkérezem a megszokott helyemen. Nem tehetek róla, hogy éppen itt kezdtél el barkácsolni.

– Titok, hogy mit építetek, érted? Nem tudhatja meg senki.

– Én már rég rájöttem – legyintett farkával Nátri. – Egy vacak motorcsónakot készítesz, mert szeretnéd úgy hasítani a vizet, mint mi, vízisiklók.

– Nem titeket akarlak utánozni – mondta Vilkó. – De tényleg motorcsónakot fabrikálok. Ne mondd el senkinek, jó?

– Ugyan kinek mondanám? A mi népünk nem áll szóba a lengéssel.

– Az már igaz, hogy egyedül a siklók nem kérnek a védelmünkből – csóválta a fejét Vilkó. – Nem is értem, miért. Hiszen mi vagyunk a Nádtenger őrzői, rátok is szívesen vigyáznánk.

– Mi nem szorulunk senkire – sziszegte gőgösen a sikló. – Gyorsabbak és erősebbek vagyunk nálatok.

– Akarsz versenyezni? – húzta fel a szemöldökét Vilkó. – A motorcsónakkal biztos lehozlak.

– Esélyed sincsen – kacagott Nátri, azzal nagy komótosan letekeredett a nádról. – Lassú és sebezhető vagy. Én fogok nyerni!

Vilkó csillogó szemmel rögzítette az utolsó csavart. Nagyon szeretett versenyezni, mindig szívesen bizonyította ügyességét és rátermettségét. Versenyt hajózni a vízisiklóval igazán komoly megmérettetés volt. Most legalább kiderülhet, tényleg olyan gyors és biztonságos-e a csónak, mint gondolta. A kis ladikot vízre bocsájtotta, aztán tekerni kezdte a kurbliát. A motort alaposan fel kellett húzni, hogy utána jó sokáig működjön.

– Készen vagy már? – türelmetlenkedett a sikló.

– Háromra indulhatunk – bólintott Vilkó.

Megegyeztek, hogy a verseny a hínárosig tart. Vilkó a kormánylapát mellé helyezkedve várta a jelt, még a lélegzetét is visszatartotta, úgy koncentrált. Nátri háromig számolt, majd hatalmas lendülettel nekivágott a víznek. Vilkónak sem kellett több, azonnal a nyomába eredt. Egy darabig fej-fej mellett száguldottak a hínáros felé, és a lengefiú boldogan tapasztalta, hogy a könnyű kis motorcsónak gond nélkül hasítja a vizet.

Nátri aggodalmasan pillantgatott oldalra, egyre kevésbé tetszett neki, hogy nem tudja lehozni a gyorsmozgású hajót. Végül nem bírta tovább, és a győzelem érdekében cselhez folyamodott. Hirtelen alábukott, farkát felcsapta, és hatalmas lendülettel

ráütött az elhaladó csónakra. A kéregtákolmány megbillent, Nátri pedig újra lecsapott. A motorcsónak most már felborult, Vilkó a vízbe zuhant. A sikló újra nekirugaszkodott, és egy fél perc múlva már be is ért a célba. Szájába kapott egy szál hínárt, azzal úszott vissza Vilkóhoz, aki prüszkölve és mérgében fújtatva úszkált a felborult csónak körül.

– Én győztem! – büszkélkedett Nátri. – A hínár bizonyítja.

– Csaló vagy! – fújtatott Vilkó. – Tönkretetted a csónakomat!

– Nem vagyok csaló! Úszás közben néha csapkod a farkam. Most is ez történt. Ha elég erős lett volna a csónakod, nem borul fel.

– Direkt felborítottad! – kiabált Vilkó.

– Te is megpróbálhattál volna felborítani – nevetett a sikló. – Csakhogy velünk nem könnyű elbánni. Máskor építs olyan hajót, ami nem süllyed el! Majd akkor versenyezhetünk.

– Nem versenyzem veled többet! Most pedig hagyj békén! Látni sem akarlak!

Nátri kuncogva és elégedetten odébb úszott. Keresett magának egy kényelmes nádtövet, hogy ott folytathassa a napozást. Vilkó közben belátta, hogy a kis csónakot egyedül nem tudja a víz közepén visszafordítani. Se kötele, se daruja, nincs semmiféle segítsége, amire számíthatna. Egy pillanatig felmerült benne, hogy megkéri Nátrit, de aztán elvetette az ötletet. Inkább partra rángatja a saját két kezével, semmint hogy segítséget kérjen ettől a csalótól. Keserves küzdelemmel a legközelebbi zombékhoz vonszolta a csónakot, de közben nagy elhatározásra jutott. Leszereli a kéregladikról a motort meg a kormánylapátot, és készít egy igazi hajót, olyat, amit senki sem tud felborítani vagy elsüllyeszteni.